

VÄLJ NÅGOT ANNAT

Anarkistiska
texter om att
rösta...eller inte.

Och när anhängarna till legal eller parlamentarisk aktion kommer och kritiserar oss för att inte ha något att göra med folket när de röstar, ska vi svara dem: 'Givetvis, vi vägrar att ha något att göra med folket när de är nere på knä inför sin gud, sin kung, eller sin herre; men vi ska alltid vara med dem när de står upprätt mot sina mäktiga fiender. För oss är avhållande från röstning inte avhållande från revolution; vår vägran att delta i någon parlamentarisk, legal eller reaktionär aktion är måttet på vår hängivenhet för en våldsam och anarkistisk revolution, för slöddrets och de fattigas revolution.'

-- En anarkist, 1880

5	<i>Inledning</i>
8	<i>Rösta: Nej!</i> av Zomia
10	<i>Rösta: Nej! (2)</i> av Zomia
13	<i>Ungsocialisternas agitation för valstrejk</i> av Albert Jensen
17	<i>Ingen TV, ingen radio, ingen telefon för väljarna</i> av Anonym
21	<i>Marius Jacobs valsabotage</i> av Anonym
23	<i>Gå inte och rösta!</i> av Anonym
25	<i>Så du tänkte rösta?</i> av Anonym

Inledning

Det demokratiska valet har genom tiderna varit en av de viktigaste frågorna för anarkister. De har liksom krig, patriarkala vågor (utöver själva samhällsgrunden), gränsskärpningar och försämringar i de redan egendomslösa levnadsförhållanden varit en ständigt återkommande samhällsförändring att samlas runt. I de flesta fall har det handlat om valsabotage och agitation för röstvägran. Först under senare hälften av nittonhundratalet har det blivit vanligt att anarkister deltar i valen. Det finns de som hävdar strategiska fördelar med att rösta, andra drivs av mer samhällsvänliga motiv och det finns säkert en uppsjö av andra positioner i en antiauktoritär diskussion kring valet.

Denna textsamling har sammanställts i en tradition av röstvägran och valsabotage med en önskan om att stärka den position och försvaga den demokratiska.

Demokrati fungerar och har fungerat så länge vi har gett vårt samtycke till att styras, exploateras och formas. Det fungerar för dem som passar in i samhällets normer. Så snart någon försöker ta makten över sitt liv blir demokratin hård och repressiv, exkluderande. Så snart någon exkluderad höjer rösten, motiveras statens våld med ord som "hot mot demokratin", "kriminalitet", "flyktingkris" eller, kapitalets ord: "upprustning", "ekonomisk frizon", "arbetstillfällan", "besparingar" och så vidare.

Det har skrivits mycket om valet från olika anarkistiska perspektiv. Det känns därmed mer intressant att samla det som redan finns än att skriva något nytt som försvinner i det digitala informationsflödet. För er som vill fördjupa er i frågan finns det mycket att läsa på:

<https://theanarchistlibrary.org/category/topic/anti-voting>

I vissa av Emma Goldmans essäer, som även de finns på the Anarchist Library's hemsida, problematiseras den kvinnliga rösträtten utifrån ett feministiskt och anarkistiskt perspektiv.

Sprid detta häfte om du gillar det, PDF:en kommer att finnas på gatorna.info för nedladdning och utskrift.

Vägen till en annan värld går inte genom valurnan.

Anarkister

Maj 2018

Rösta: Nej!

av Zomia, anarkism.info 2018

I den sekulära staten är röstandet en religiös handling. Rösten markerar stöd till nationalstaten som entitet, och kan betraktas som en lojalitets-handling, eller en form av tillbedjan. Varje parti som idag seriöst aspirerar på makten kommer att ställa sig bakom den hierarkiska ordningen med tillhörande strukturer av kapitalism, rasism, nationalism, miljöförstöring och djurförtryck. Röstandet fördunklar därför den anarkistiska visionen.

Att många har goda motiv för att rösta kan knappast ifrågasättas. Det finns inte mycket som tyder på att de liberala demokratiska nationalstaterna är på väg att försvinna och ersättas av mer frihetliga ordningar inom någon snar framtid. Däremot pekar de politiska trenderna på ett växande intresse för neo-fascistiska eller auktoritära kapitalistiska regimer. Demokratin ifrågasätts öppet av elitistiska röster med inflytande. (Se t.ex. Per-Anders Svärds artikel i Arbetaren om den amerikanska statsvetaren Jason Brennans bok, utgiven hos Timbro.)

Att rösta uppfattas därför av många

som ett enkelt sätt att något lite motverka denna utveckling. Vi föredrar trots allt liberala demokratier framför ännu mer auktoritära diktaturer, och det finns viktiga skillnader exempelvis mellan neofascistiska/radikal-nationalistiska partier och social-liberala. Dessutom är det knappast vettigt att nedvärdera den envetna kamp som många drivit för en mer inklusiv rösträtt.

Men när även personer som förkastar den rådande ordningen röstar påverkar det vår egen och andras förväntningar på varifrån radikala förändringar behöver komma. Vi lägger trots allt vår röst på partier och personer som aspirerar på styret av dödsmaskinen.

BETYDELSEN AV direkt aktion, organisering och byggandet av frihetliga gemenskaper och sociala rörelser hamnar i bakgrunden. Den besvikelse som ofta blir följden när "vänsterpartier" eller "miljöpartier" får mer inflytande visar att vi, om vi ska vara ärliga, hoppas mer på partipolitiken än vad vi påstår när vi talar om ett enkelt taktikröstande.

Taktikröstandet förenklar också den klassiska approprieringen av motstånd och sociala rörelser. Ju närmare vi har till partipolitiken, desto lättare att eliter, makthungliga individer och dominanssugna grupper tar över.

SÅ LÄNGE VI LEVER under en liberal-demokratisk ordning är det rimligt att kämpa för en bred och inklusiv rösträtt. Även om vi idag inte längre har en rösträtt som begränsas av kön eller ekonomisk position finns det stora grupper som exkluderas. Icke-medborgare saknar rätt att rösta på nationell nivå. Utvisningshotade eller personer utan uppehållstillstånd (t.ex. utsatta EU-medborgare) har ingen rösträtt alls. Socio-ekonomiskt svaga grupper är kraftigt under-representerade och utmanövreras medvetet i vissa sammanhang. Fångar saknar adekvata möjligheter att delta i den organisering och offentliga debatt som rösträtten förutsätter. Icke-mänskliga individer såsom husdjur kan vara medlemmar i samhället och bidra med (ofta påtvingad) arbetskraft eller social interaktion utan tydliga rättigheter. Ungdomar kan straffas under ett rättssystem som de saknar möjlighet att rösta om. Att solidariskt söka stärka dessa gruppers rättigheter, och där det är möjligt även rösträtt, kan gå hand i hand med en anarkistisk kamp, menar jag.

Det är skillnad mellan att besitta rätten att rösta och att utnyttja den. Ingen har (i alla fall inte i Sverige) någon skyldighet att rösta. I den liberala samhällsdebatten moraliseras det ofta över "soffliggare". Ickeröstarna är det sekulära samhällets avfallingar och heretiker. Men människor kan ha goda skäl att inte rösta, och det finns som bekant många andra sätt att engagera sig för förändring. Men inte heller ska det här uppfattas som något moraliserande över de som väljer att rösta. Möjligen finns det till och med situationer där det ur ett anarkistiskt perspektiv är bättre att rösta än att avstå. Men om vi som anarkister menar allvar med vår kritik av staten, även om den är "demokratisk", då behöver röstande åtminstone problematiseras mer. Anarkister är de enda som anser av princip att valen till de nationella parlamenten alltid är ett val mellan en handfull jävla skitalternativ.

VI FÅR INTE BLI nyttiga idioter för de politiska partierna, oavsett hur "progressiva" de är. Den frihet vi vill leva i och den förändring vi vill se kommer inte att komma via riksdagar och regeringar. Parlamenten kommer alltid att vara representanter för en ordning vi vill avskaffa. Hoppas vi blir fler det här svenska valåret som vill avslöja valets uddlöshet och kraften i direkt aktion och självorganisering. ♦

Rösta: Nej!(2)

av Zomia, anarkism.info 2018

Skillnaden mellan anarkism och statssocialism är inte minst synen på staten. Även auktoritära kommunister delar visionen om att staten ytterst är oönskvärd, och har närt en idé om att staten ska vittra bort efter revolutionen. Problemet är att makt alltid korrumpierar, och att inte heller de som söker företräda en revolutionär klass eller grupp är speciellt sugna att ge ifrån sig makten när de väl har fått den i sin hand. Detta såg redan Bakunin, Malatesta och andra tidiga anarkister långt innan de ryska revolutionerna i början av 1900-talet.

Så vad har detta med röstning att göra?

Ja, argumentet för röstningen bland anarkister är i regel att vi måste stödja de minst dåliga alternativen, för att inte det politiska fältet ska högervridas. Kanske i väntan på revolutionen? Men är inte detta ungefär samma attityd som den marxistiska – vi måste godta och stötta staten tills vidare, först i en avlägsen

framtid är det läge att montera ned statsapparaten?

Andra menar att röstningen är en privat fråga, det är upp till var och en. Men vi måste väl ändå kunna utvärdera röstningen politiskt, eftersom det ju är en politisk struktur?

När vi diskuterar röstning behöver vi också ta hänsyn till kontexten. Vi är exempelvis läskigt få anarkister i Sverige idag, troligen handlar det snarare om promille än procent av befolkningen. Om vi röstar eller inte röstar på exempelvis Vänsterpartiet eller F! har en väldigt begränsad effekt. Däremot kan det spela roll om det finns en tydlig utomparlamentarisk falang som förhåller sig kritiskt och lojalitetslöst till alla politiska partier. Vill vi motverka en ytterligare högervridning av det politiska fältet är det kanske till och med ett bättre alternativ om det finns en tydlig autonom opposition till vänster om vänstern?

Där är vi inte idag, kanske, men finns det något som hindrar, och vad har vi

egentligen att förlora? Vi vet ju i alla fall av erfarenhet att de politiska partierna inte kommer att leverera, vare sig de drömmar vi har som anarkister eller på sina egna löften.

Givetvis är icke-röstning i sig själv varken något offensivt politiskt motstånd eller någon revolutionär handling. Men det är ju inte heller en röst på F! eller V. Att vi gör olika avvägningar och landar

olika i frågan är oproblematiskt.

Jag tycker inte det diskvalificerar någon som anarkist om hen röstar, lika lite som icke-röstning betyder att en är neutral eller passiv. Men jag menar att ett öppet dissande av det parlamentariska systemet, inklusive röstningen, är det mest rimliga i ljuset av en anarkistisk analys. Anarkister borde i normalfallet inte rösta, helt enkelt, tänker jag. Men säg gärna emot. ♦

Ungsocialisternas agitation för valstrejk

av Albert Jensen, Röda Fanor sept. 1920

Man beskyller ungsocialisterna för att underblåsa slöheten, när de agiterar för, att man icke skall delta i valen.

Detta argument skulle nästan komma en att tro, att det var en väldigt energikrävande handling att rita ett kors på en valsedel och stoppa i en urna. Vi kunna icke inse detta, och vore arbetarklassen icke i stånd till mera energiska viljeyttringar, så vore den helt säkert dömd till evigt slaveri.

Men på den andra sidan skola vi erkänna, att om ungsocialisterna endast sade: "deltag icke i valen", så vore det likväl berättigat att påstå, att de ammade slöheten. Nu komplettera de emellertid denna uppmaning med en annan: "bruka den direkta aktionen". Deras negativa sida kompenseras således av en positiv sida. De uppmana arbetarna att utveckla mera energi, mera kraft, mera vilja, mera aktion.

Emot detta invänder man, att det ena icke behöver utesluta det andra. deltagandet i valen behöver icke förminska den direkta aktionen. Och

det är här den ungsocialistiska åskådningen har sin uppfattning: den påstår, att den parlamentariska aktionen förlamar, förhindrar och ofta dödar den direkta aktionen.

Vi kunna peka på Tyskland. I intet land har den parlamentariska aktionen varit så rotfästad, som där. I intet land har man hoppats så mycket av den. Och följaktligen i intet land ringaktades den direkta aktionen som där. Och vad blev följden? Följden blev världskriget!

VAR OCH EN som något litet följt den internationella arbetarrörelsen vet, att det var Tyskland och andra av den parlamentariska aktionen behärskade länder, som på det internationella kongresserna motarbetade förslagen om att bruka generalstrejken som kampmedel mot kriget. Man litade på riksdagspolitikens makt. Till följd därav kunde inget internationellt avtal träffas mellan arbetarna om gemensam aktion mot kriget. Och när kriget därför kom, mötte det inget motstånd.

Det kan icke förnekas, att den

parlamentariska aktionen i detta speciella fall har dödat den direkta aktionen, det enda effektiva medlet mot kriget.

Den parlamentariska aktionen måste, enligt vår mening, med nödvändighet överallt och alltid framkalla en sådan effekt. Ty den förhindrar med nödvändighet massaktionerna, som måste förläggas utom parlamentet, och som är arbetarklassens effektivaste kampmedel. Parlamentarikerna, arbetarnas representanter i de lagstiftande församlingarna, betrakta nämligen dessa utomparlamentariska aktioner som rivaliserande med sin egen parlamentariska verksamhet.

Där den parlamentariska aktionen är stark, blir alltid den direkta aktionen svag. Nyss hade den direkta aktionen i Italien, understödd av de "revolutionära"

socialdemokraterna, utvecklat sig till en ståndpunkt, där den hotade att spränga det borgerliga samhället. Så fick man nya val och en "stor seger" för den politiska socialismen. En mycket stor del av ledarna för den "revolutionära" socialdemokratin flyttade in i den lagstiftande församlingen. Verkan av detta lät icke länge vänta på sig. Tyngdpunkten överflyttades från det utomparlamentariska fältet. De nya "revolutionära" deputeraderna vände sig vid upprepade tillfällen fördömande mot den direkta aktionen, som genom deras inflytande bringades till avslappning. Detta växelförhållande mellan den parlamentariska och utomparlamentariska aktionen kan överallt iakttagas med större eller mindre tydlighet.

Vari bottnar nu detta?

VOTE FOR NOBODY

NOBODY WILL KEEP ELECTION PROMISES

NOBODY WILL LISTEN TO YOUR CONCERNS

NOBODY WILL HELP THE POOR & UNEMPLOYED

NOBODY CARES!

IF NOBODY IS ELECTED, THINGS WILL BE BETTER
FOR EVERYONE

NOBODY TELLS THE TRUTH

ENLIGT VÅR MENING i de olika aktionsmetodernas pedagogiska inflytande på massorna.

Den parlamentariska aktionen innebär, att massorna överlämna åt representanterna att utöva den verksamhet, som skall förändra samhället från kapitalism till socialism. Den inbjuder följaktligen massorna till passivitet. Den betyder uppgivandet av personligheten.

Den direkta aktionen pålägger massorna själva denna transformerande verksamhet. Den framalstrar följaktligen aktivitet hos massorna. Den kallar på personligheten. Vilken metod som har det bästa uppfostrande inflytandet på massorna behöver man icke vara i ett ögonblicks tvivel om.

När vi förneka valhandlingen, se vi längre än till denna handlings mera mekaniska process.

Vad innebär väljandet av riksdagsmän?

När man väljer sig riksdagsmän, väljer man sig förmyndare. Den faktiska innebörden av valhandlingen är, att valmannen förklarar sig omyndig. Han väljer sig personer som skola stifta lagar, som han skall efterleva; personer som skola tänka, tala och handla för honom, personer som till och med gives rätt att disponera över väljarens liv (krigstillfälle).

Det är det frivilliga slaveriet, som kröner ändan på väljandet.

För oss är därför valhandlingen mera än ett mekaniskt grepp kring en papperslapp. Vi se också den andliga självuppgivelsen under regering, riksdag och stat. Vi se demoralisation, förfäelse, självförnedran, underkastelse, slavsinn, devotion. Vi se självständighetens, självkänslans, självansvarets, personlighetens undertryckande. Vi se saboteringen av släktets handlingskraft och tro på sig själv. Vi se grusandet av de moraliska krafterna, tillintetgörandet av den själshöghet, som är nödvändig för skapandet av ett socialistiskt samhälle. Vi se släktets förvandling till en fårskock, en boskapshjord, som viljelöst följer herden och viljelöst underkastar sig hans piska.

Vad vi vill är tankeklara, själshöga och viljestarka människor med solidaritetens lag i hjärtat. Men en sådan mänsklighet skapas icke genom en skola i förnedring, underkastelse och självuppgivelse.

Ingen Messias kan frälsa människan. Hon måste frälsa sig själv. Den sociala revolutionen måste börja hos individen. Genom självverksamhet går vägen till andlig och materiell befrielse. Den politiska socialismen gör människorna till en geléartad massa,

utan ryggrad, utan senor och brosk,
utan vilja, utan seende ögon.

Vi vilja ta livet av staten. Och de parlamentariska socialisterna påstå också, att staten måste försvinna. Men, medan vi handla i konsekvens med vår åskådning, förneka de sin tro med sina gärningar.

Vill man döda staten, måste man systematiskt undergräva dess politiska, ekonomiska och moraliska maktställning.

Den parlamentariska socialismen däremot stärker staten, ökar dess politiska makt över "undersåtarna", utvidgar dess ekonomiska intressesfär, stärker dess moraliska välde och uppnår följaktligen att föreviga statens bestånd istället för undergräva och avskaffa den.

STATEN VILAR MORALISKT på individens fria underkastelse. Det är detta vi måste förändra. Väljandet av individens frivilliga bekräftelse av sitt slaveri under den kapitalistiska staten, under staten överhuvudtaget. Så länge en majoritet av "undersåtarna" uppträda som undersåtar, och vid valurnorna demonstrera sin devotion, så länge har staten en moralisk grundval, som gör det möjligt för den, att begå vilka tyranniska handlingar som helst, upprätthålla vilket orättfärdigt samhällssystem som helst.

Låt oss däremot antaga, att "undersåtarna" slutade upp med att handla som undersåtar, att hela massan av arbetarväljare underlät att ta del i förmyndarevalen, icke av slöhet, men som en medveten viljeakt, vilket grundskott mot statens moraliska auktoritet skulle det icke vara! Hur skulle icke statens karaktär av klassinstitution springa i dagen! Vilken befrielsens jubelskri skulle icke resas hos massan! Med vilken glad hänförelse skulle man icke löpa till storms mot det auktoritära systemet! Hur skulle man icke med soligt allvar vända sig till självfostran, självverksamhet och självansvar! Hur skulle man icke klarare inse nödvändigheten för arbetarklassen att själv skapa de nya samhällsorgan, som skulle övertaga eller rättare ersätta de kapitalistiska institutionernas samhällsfunktioner! Då skulle socialismens konstruktiva period börja och samhällsutvecklingen därmed ha inträtt i det avgörande skedet på vägen fram till socialismen.

Ungsocialismens antivalagitation är därmed ingen vädjan till slöheten; den är en vädjan till personligheten, till självverksamhet, till kraftigare aktion, en vädjan till det bästa i människan, medan valagitationen är en vädjan till passivitet, till självförnedring och slavsinne. ♦

Ingen TV, ingen telefon, ingen radio för väljarna

av Anonym, Hors Service, anarkistisk gatutidning, n° 45, Bryssel

Det är dagen före de europeiska och nationella valen [i Belgien], den 24 maj 2014.

Åsikts-cirkusen och det oavbrutna bombardemanget av lögnar och löften är snart över. Väljaren förbereder sig på att genomföra sin plikt som medborgare. Den klagar, om det råder det inga tvivel. Den klagar på att politikerna inte längre har några idéer, att de alla är desamma, att de utgör en enda stor maffia. Ändå går den till valurnan. Ändå kommer den att välja sin härskare och ge sitt medgivande till att allt kan fortsätta som förut. Och därmed blir den också politikernas medbrottsling. Och därmed blir den också fiende till de som vägrar denna cirkus, som vägrar härskare och chefer, vänster eller höger, korrupta eller "ärliga." Den blir vår fiende, fienden till de som förälskade sig i frihet.

Det är dagen före valen. Under natten, i Wavre, sätts en antenn på ett enormt sändningstorn som tillhör den franska offentliga televisionen och

RTBF:s radiosändningar i brand.

Branden orsakar en total black out för flera radiostationer, några digitala TV-sändningar störs ut. I Brabant Wallon-regionen och i södra Bryssel, då antennen utgjorde en knutpunkt för tiotals, kanske så mycket som hundratals, mobiltelefon-antennar, låg hela det mobila och mobila internet-nätverket tillhörandes företaget Base nere. På en annan plats, i Veltem-Beisem nära staden Leuven i det flamländska Brabant, angreps en annan sändnings-antenn. Denna antenn tillhörde den flamländska offentliga televisionen och radion, VRT, och angreps även den genom ett brandattentat. I detta fall stördes några radiostationer. Så, under natten före valen och under själva valdagen, skyddades hundratusentals människor för en gångs skull från data-bombardemanget, från den moderna kommunikations vansinnne som inte är något annat än alienation, från kontrollen över våra tankar som

makthavarna realiserar genom sina propaganda-apparater.

UNDER VALDAGEN förväntades vi alla lyssna på härskarens röst, som når oss genom internet, TV:n och radion. Vi förväntades att prata om valresultaten hela dagen. Men kanske, tack vare sabotage-handlingarna, pratade några om något annat, vem vet. Sabotage provocerar fram ett avbrott, en spricka, i normaliteten. Något som inte skulle hända. Något onormalt. Det är därför inte så konstigt att höra RTBF:s direktör uttala sig om att "När ett medium attackeras så är det dåligt för alla. Jag

tror att någon försökte sända ut en vidrig signal." Vidrig? För vem? Vidrig är ordet vi snarare skulle reservera för valcirkusen, för världen i vilken vi lever i, för spektaklet med vilket makten försäkrar sig om sina subjekts medtyckande, genom att ge dem ett "val." Vidrig är media som hjärntvättar, journalisterna som sänder ut maktens röst och legitimerar alla de hemskheter som utförs i maktens namn, från krig till den totala förgiftningen av miljön och mord utförda av snutar. Vidrigt är att vi lever i en tid där alla kommunikationsmedel är närvarande överallt, hela tiden, men där ingen längre vet hur en

kommunicerar, för dialoger, diskuterar, reflekterar, då alla upprepar vad maskinerna och skärmarna säger till dem.

ANARKISTERNA ÄR ALLA

auktoriteters fiender, må det vara statliga, kapitalistiska eller patriarkala. De är för frihet och mot slaveri. Men de är inte dumma. De vet att auktoritet inte bara består av politikerna, kapitalisterna och ledarna. Den består också av de som lyder, de som går med på att låta sig exploateras och de som följer order. Även om vi aldrig skulle likställa de som utövar auktoritet och de som den utövas över, de som besitter industrierna och de som exploateras i fabrikerna, de som bär uniformer och de som tvingas att respektera dem, så kommer vi inte att sluta säga att det enda sättet att frigöra sig är genom att börja slåss, genom att bryta samlevnaden mellan härskare och slavar.

Vi är förmodligen många som frågar oss själva. Hur kommer det sig att efter århundranden av förtryck och exploatering, så verkar det kapitalistiska systemet och statsmakten fortfarande välmående. Varför har de inte utrotats från jordens yta och kastats i rännstenen som all annan skit? Många försök har gjorts, försök

till uppror och sociala revolutioner. Men idag måste vi erkänna faktumet att herraväldet lyckats inkludera en stora majoritet av de exploaterade själva. Genom konsumtionsfetischism, allmän avtrubbnings, decentralisering och därmed spridandet av makten till alla av det mänskliga livets sfärer, så verkar staten och kapitalet, för tillfället, lyckas blockera alla horisonter bortom reproduktionen av det existerande. Denna reproduktion, den sociala reproduktionen av herraväldet, är förmodligen det principiella målet för revolutionär intervention idag. Om det ibland bryter ut kravaller, ett missnöje kanske uttrycks på gatorna, om virulenta reaktioner sker mot ännu ett av maktens brott, så är det viktiga att sikta längre, djupare och mer fundamentalt: det handlar om att attackera det som förväntas garantera "sakernas normala tillstånd."

FÖR ATT ÅTERGÅ till sabotagen av RTBF och VRT:s sändningsantennerna, så tror vi att de förser oss med viktiga indikationer angående vilka kampmetoder att använda och möjliga områden för intervention. Om den teknologiska världen permanent, dygnet runt, instillerar underkastelse och acceptans för vår "plats" i

samhället, platsen för konsumerande, arbetande och lydande får; är denna värld också beroende av ett stort antal strukturer, utspridda runtomkring oss, och de är relativt lätta att attackera. Och ingen militärstyrka eller omfattande övervakning kan någonsin skydda dem alla effektivt.

Att provocera fram en kortslutning i den avtrubbade och exploativa vardagen innebär att skapa en spricka i det lager av betong som krossar oss alla. Inget väntande på magiska ögonblick där "folket" blir medvetet

om sin situation och beger sig ut på gatorna; att vänta är att spela herraväldets spel, vilket dag efter dag bara bygger upp och stärker det, såväl på ett materiellt plan (nya fängelser, nya snutstationer, nya industrier, nya nätverk av kontroll) som på ett mentalt plan (hjärntvätt, raderandet av själva idén om revolt, förminskandet av livet till en vara). Utifrån sprickorna kommer rebellerna att veta hur de ska provocera, en annan horisont kan träda fram, en horisont av frihet och social revolution. ♦

Marius Jacobs valsabotage

av Anonym, UpprorsBladets valnummer 2014

Det är sent 1890-tal. I Marseilles stundar de lokala valen.

Kamraterna där och då lät det inte passera obemärkt förbi, de hade blott ett mål i sikte: Sabotage.

Alexandre ägnade sin fulla uppmärksamhet på valet. Han stod att finna överallt i staden och i förorterna, deltagande i alla möjliga valjippon, om så det var radikaler, socialister eller katoliker som arrangerade det. På plats höll han tal eller arrangerade störaktioner. Han diskuterade förstås endast med arbetare och bönder.

Sin största framgång rönt han på själva valdagen i La Ciotat, där politikerna Antide Boyer och Eugene Rostand (socialist) möttes i debatt. (Alexandre hade tidigare blivit ordentligt misshandlad av Rostands anhängare i samband med valstöraktioner). Alldeles innan vallokalerna stängde stormade Alexandre, tillsammans med tre kamrater in i lokalen och kastade in en

brandsats i valurnan. De försvann sedan så snabbt från platsen, att de snutar som fanns på plats inte hann reagera. När kumpanerna senare återsamlades på Flory Bar, nåddes de av nyheten att valet hade ställts in. Något som förstås möttes med jubel.

En kuriositet är att beskrivningen till brandsatsen som användes i aktionen återfanns i "Balais Social's" andra utgåva:

"Ta lite fosfor (kan också införskaffas på nästan alla apotek under namnet Fosforstavar), ungefär i mängden av ett nålshuvuds storlek, och veckla in det i en valsedel. Se upp så att det inte tillsluts lufttätt, då fosforstavarna kan antändas i öppet ljus vid 20 grader celcius. Men invecklad i vilken som helst papperstyp, fattar denna nya sorts valsedel förr eller senare eld och alla de förbannade rösterna i valurnan förstörs."

Om Alexandre Marius Jacob

Född i Marseilles den 29 september 1879 och död den 28 augusti 1954. Som tolvåring blev han matroslärling och spenderade sedan flera år till havs. I Sydney deserterade han och slog följe med pirater. Efter hand visade sig sjöröveriet vara för grymt för AMJ och han gav upp livet på sjön och återvände 1897 till Marseilles. Där tog han arbete som handsättare och kom i kontakt med anarkistiska kretsar. I samband med ett bombattentat dömdes AMJ till sex månaders fängelse. 1899 fick AMJ för första gången nationell uppmärksamhet, efter att han och ett par kamrater exproprierade Marseillespolisens bevislager, genom att ha utgett sig för att vara poliskommisarie. När han kort därefter greps, undkom han lagföring genom spelade vansinnesattacker. Fram till 1903 genomförde han minst 150 inbrott och rån. Denna ansenliga mängd brott genomfördes med väldigt få medbrottslingar. 1903 dömdes AMJ till livstids fängelse i staffkolonin Cayenne, efter att en snut dött i en eldstrid där

AMJ deltog. Efter sjutton misslyckade flyktförsök, blev AMJ tillbakaförd till Paris (efter att Albert Londres reportage om straffkolonier publicerats) och satt där i fängelse till 1927. 1929 lärde AMJ känna Louis Lecoin, som gav ut den anarkistiska tidskriften "Le Libertaire." AMJ började skriva för tidningen. Han skrev bland annat om vapenvägran och fallet Sacco & Vanzetti. 1936 for han till Spanien för att stötta kampen mot Franco och fascismen men återvände snart till Frankrike igen. 1939 köpte han sig ett litet hus i Reuilly. Under andra världskriget gömde han ett stort antal motståndskämpar i sitt hem. Den 28 augusti 1954 tog AMJ livet av sin hund och sig själv genom en överdos av morfin. Han efterlämnade en kort skrivelse:

"Linge lessivé, rincé, séché, mais pas repassé. J'ai la cosse. Excusez. Vous trouverez deux litres de rosé à côté de la paneterie. À votre santé."

Ungefär: "Tvätten tvättad, sköljd, torkad men ej struken. Jag orkar inte mer. Ledsen. Du finner två liter rosé bredvid brödkorgen. För din hälsa." ♦

Gå inte och rösta!

av Anonym,
Wut im Bauch
#6 sept 2013

Valet närmar sig. I varje gathörn syns plakat med politikernas trynen, de som lovar oss att allting blir bättre. Vart fjärde år upprepar detta spektaktel sig; de etablerade partierna vill behålla sin makt, de små oppositionspartierna vill komma åt makten och alla lovar guld och gröna skogar om de skulle vinna valet.

Hur som helst verkar det inte som att alla tror på löftena från de som försöker regera oss. Många av de plakat som överallt omger oss är deformerade, målade, förstörda och övertäckta med andra plakat – här visar det sig med andra ord att inte alla delar respekten för de härskande. Vem blir egentligen förvånad? När politikerna bara spenderar sina dagar uteslutande med att förvalta, förfina och optimera de vidriga

omständigheterna vi alla tvingas leva i.

De präglar omständigheterna, i vilka vi dagligen exploateras och förtrycks, och de försöker att garantera ett friktionsfritt fungerande system. Det är de som beslutar om krig, som skickar in snuten i våra områden, som driver vidare och legitimerar förstörelsens teknologier så som kärnkraft – och här visar historien hur det är skit samma, under vilken fana, vilka färger eller vilken ideologi de härskande handlar.

På jobbet, som vi tydligen själva har valt att söka, säljer vi en stor del av vår livstid till någon, som med denna vår tid gör enorm profit. För att inte helt gå under i denna vansinnesverklighet, har vi möjligheten att distrahera oss själva genom att konsumera diverse produkter – utan att inse att beslutet över hur vi lever våra liv redan är fattat genom dessa omständigheter, så som de formar vår verklighet.

Detta yttrar sig konkret i exempelvis det enorma inflytande som ekonomin har på de som härskar – förkortad och fullspäckad skolgång¹, kortare semester, arbete tills vi är över 60 – de är alla exempel på beslut som bara gynnar de, som vi slösar bort våra liv åt. Det enda som kvarstår för oss i denna situation är att

bryta acceptansen för dessa förhållanden och förlora respekten för de, som försöker sälja in sig själva som det enda alternativet för oss².

Vi väljer att angripa den ändlösa dominansen!

Vi väljer att ta tillbaka våra liv! ♦

ATT VI NU KAN VÄLJA vem som förtrycker oss, förändrar på intet sätt själva förtrycket, som är det vi måste resa oss mot. Och denna tro på det fria valet, rösträtten, möjligheten till ett liv i självbestämmande, är bara just det vi ska tro, för att på bästa möjliga sätt fungera i detta samhälle:

¹ Olika politiska krafter arbetar i Tyskland för eller har redan genomfört att skolgången kortas för ungdomarna så att de snabbare kommer ut i arbetslivet, samma mängd kunskap men på mycket kortare tid... [Övers.anm.]

² I originaltexten på tyska används ordet "alternativlos," vilket ofta används av tyska politiker. T.ex. Har Angela Merkel flera gånger uttryckt att trojkan onekligen är "alternativlos." Det syftar alltså till att något är oundgängligt och i det närmaste oantastligt i sin blotta existens - "det bara är så," fast uttryckt i en demagogiskt förfinad retorik. [Övers.anm.]

Så du tänkte rösta?

av Anonym, flygblad från valåret 2014

Varför?
Den mer intressanta frågan är
kanske, varför inte?

Du, som individ, som en varelse med
egna unika upplevelser, tankar, idéer,
känslor och en egen unik vilja, har
förstås din egna definition av frihet.
Den kan vi inte förneka. Vad vi kan
göra är att dela med oss av vår
definition av frihet.

FRIHET ÄR FÖR OSS avsaknad av
auktoriteter – dvs någon eller något
som bestämmer över en och ens liv.
Frihet, att ha möjligheten att skapa sitt
liv utifrån sin egna vilja, sina känslor,
idéer och begär, utan att någon eller
något medlar mellan en själv och
andra, utan att be någon om lov, utan
ramar i vilka vi måste trycka in våra
relationer, våra upplevelser och
önskningar.

Det samhälle som vi har oturen att
födas in i är ett samhälle där vi alla är
konstant förtryckta som individer och
grupper.

- Av statens politiska och juridiska apparater, genom lagar och sociala reformer eller beslut om t.ex. krig.
- Av statens repressiva apparat, polis, militär, kriminalvård, psykiatri, och migrationsverk, om vi inte underkastar oss de lagar och reformer som införts.
- Av arbete i sig, som gör våra liv till löpande band och ett livslångt lidande.
- Av företagsstrukturer och kapitalism, som gör våra livsmiljöer till ett enda stort City Gross, som förstör allt levande (inkl. handlingar som vård av sjuka och äldre) genom att omvandla det till handelsvaror.
- Av moral, ideologier, religioner och föreställningar som t.ex. kön, nationalitet, ras eller territorialitet, som alla hindrar oss från att vara och uttrycka oss själva.

Detta och så mycket mer...

SOM EN DEL i detta allomfattande
förtryck, ges vi rätten att välja vilka
som ska styra över oss. Detta val
handlar uppenbarligen inte om vi vill
vara fria eller inte, inte ens om vi vill

vara mer fria eller inte, utan bara om att forma samhällets fasader och kategorier. Vem som bygger vad för vem, vem som ger vilken samhällsgrupp mer eller mindre privilegier; oavsett vad, så blir du förtryckt och förväntas lydigt fortsätta din väg mot ålderdomen.

Det verkliga valet kan bara du ställa dig inför:

VILL DU LÅTA någon styra över dig eller vill du leva ett liv som du själv har makten över?

Vilka är "vi"?

"Vi" är individer, anarkister om du vill, som delar denna syn på frihet och auktoritet. Vi väljer att förkasta alla auktoriteter och att sträva efter revolt mot allt som hindrar oss från att leva våra liv efter våra unika drömmar, passioner och begär, tillsammans med andra fria individer.

För ett konstant fiendskap med det existerande. ♦

Källor:

Avalanche #2, *No television, no telephone, no radio for the voters*

UpprørsBladets Valnummer 2014

Flygbladet *Så du tänkte rösta?*

<https://sv.theanarchistlibrary.org>

<https://anarkism.info/2018/01/04/rosta-nej/>

<https://anarkism.info/2018/04/30/rosta-nej-2/>

<http://sovversiva.wordpress.com/2010/03/19/ungsocialisternas-agitation-for-valstrejk/>

